

VINYED

TONGZOEN

VINYED

Flash & Shorts Collection # 4

TONGZOEN

Eduard Meinema

Tongzoen

Vinyed, Flash & Shorts Collection # 4

Copyright © 2024 Eduard Meinema

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403757759

NUR 300

All rights reserved.

Vinyed

Flash & Shorts Collection # 4

Een verzameling korte en ultrakorte verhalen met een onverwachte wending (Twisted Tales). Fantasierijk, verrassend en angstaanjagend. In dit nummer vind je de volgende zes verhalen:

De sollicitatie

Opgewonden over een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek komt Mackenzie een gebouw binnen waar hij nog nooit eerder is geweest. Eenmaal binnen beseft hij dat hij deel uitmaakt van een wereld die hij nog nooit eerder heeft gekend. Een gruwelijke wereld waarvan niemand het bestaan wist...

Bewijs het

Agent Hamill onderzoekt een melding over vandalisme. Hij hoopt dat hij nog op tijd thuis is voor de belangrijkste wedstrijd van het jaar. Maar deze uitzonderlijke vanden eisen het uiterste van hem. Hij moet vechten voor zijn leven om aan te tonen dat hij de badge waard is. Zou jij het aankunnen? Zou jij de badge waard zijn?

Roadkill

Ongelukken gebeuren. Ze overkomen je bij toeval en hebben soms onverwachte gevolgen; of dodelijke verwondingen. De dodelijke slachtoffers, Roadkill, zijn goed vlees. Neem nooit de moeite uit te zoeken hoe het werd vermoord of hoe het op de

weg terecht kwam. En vergeet vooral niet dat Roadkill andere gasten trekt. Of onverwachte profiteurs...

Tongzoen

Dit is geen liefdesliedje. Het is wel een verhaal over een liefdesliedje...

Begeerte

Een verhaal over liefde, in al haar mysterieuze manieren.

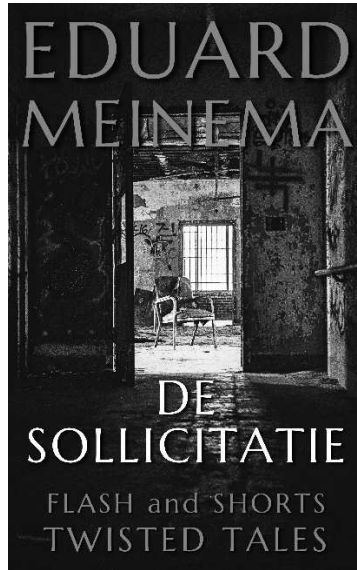
Scott

Drie vissers trotseren de elementen om hun dagelijkse kost te verdienen. Hun netten brengen iets uit de diepte boven dat beter beneden had kunnen blijven...

Ben je klaar voor het onverwachte?

Start met lezen!

1. De sollicitatie

Opgewonden over een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek komt Mackenzie een gebouw binnen waar hij nog nooit eerder is geweest. Eenmaal binnen beseft hij dat hij deel uitmaakt van een wereld die hij nog nooit eerder heeft gekend. Een gruwelijke wereld waarvan niemand het bestaan wist...

1.1

Mackenzie keek naar de condens op de ramen. ‘Weet je zeker, dat dit de juiste plek is?’ vroeg hij de taxichauffeur.

‘Lexington 270,’ antwoordde de bestuurder kort.

‘Het lijkt verlaten.’

‘Ga je naar binnen of wil je dat ik je ergens anders afzet?’

Mackenzie aarzelde. ‘Ik ga even checken. Blijf hier maar wachten, oké?’

‘Je moet me eerst betalen.’

Mackenzie zuchtte. Gooide een biljet van twintig dollar op de voorstoel en zei: ‘Wacht hier.’ Een beetje nerveus over het sollicitatiegesprek en ongemakkelijk over deze onverwachte situatie, controleerde hij het GPS-signaal op zijn Smartphone. ‘Het zegt Lexington 270. Juiste plaats en het juiste tijdstip. Nou ja, tien minuten te laat; maar dat is bijna op tijd. Dus, waarom is deze plek verlaten?’

Hij staaarde naar de deprimerende buurt. Het zeven verdiepingen hoge gebouw was de laatste constructie in de bijna onbebouwde, lege straat.

Met tegenzin liep hij door de draaideur. Het eerste wat hij merkte, was de warme, vochtige lucht binnen. Hij trok zijn jas uit en liep door, verder de grote, lege hal in. De hele lobby was niets meer dan één grote open ruimte. Geen zitplaatsen, geen meubels; gewoon open ruimte. ‘*In de advertentie hadden ze moeten vermelden dat alleen kandidaten zonder agorafobie mochten solliciteren,*’ grijnsde hij. Als je geen pleinvrees had, kreeg je het hier wel. Gehaast liep Mackenzie naar de receptie,

alsof hij in staat was de verloren tijd nog in te halen. Het maakte uiteraard niets uit; te laat is te laat. Elke stap die hij in de lobby zette, echode door de immense leegte. Natuurlijk daglicht piekte mysterieus door kleine gaatjes in het zwarte plafond. Mackenzie ging verder; er was geen tijd om te genieten van de aantrekkelijke “sterrennacht overdag”, ontworpen door een zeer creatieve architect. Bij de balie wachtte er niemand op Mackenzie. ‘Tot zo ver de service met een glimlach,’ lachte hij. Hij wist dat hij te laat was; en hij wist dat zijn late verschijningen mensen pissig maakte. Maar dit was belachelijk. Hij had toch gebeld om hen te vertellen dat hij er binnen een paar minuten zou zijn. Waar de hel was iedereen?

Mackenzie staarde naar de chaos rond de balie. Overal lagen papieren, zowel op het bureau als op de grond; twee lege koffiebekers en wat gemorste koffie of... was het wel koffie? Hij bekeek de bruine kleur op het bureau wat beter. Was het bloed? Hij was er niet zeker van. Een van de stoelen van de receptionistes lag achterover naast het bureau; de andere was ver van het bureau vandaan geschoven alsof de mensen die hier werkten de plek op stel en sprong hadden verlaten. Hij bedacht dat een van de receptionisten zichzelf misschien had verwond en dat ze nu beiden op zoek waren naar de verbanddoos. Maar vooralsnog nog steeds geen teken van werknemers. Helemaal geen teken van leven.

Een beetje ongemakkelijk keek Mackenzie over zijn schouder. Gluurde door de mistige glazen deuren, waardoor hij het gebouw nauwelijks een minuut geleden was binnengekomen; net op tijd om de taxi te zien vertrekken. ‘Bedankt voor het wachten, lul,’ mompelde hij.

Een geluid in de verte deed hem omkijken. Wat was dat? Was daar iemand? De lampjes op het paneel boven de liftdeuren gaven aan dat er iemand naar beneden kwam.

‘Eindelijk,’ zuchtte hij.

Maar de lift kwam niet helemaal naar beneden. Mackenzie hoorde het gekletter van de liftkabels toen de lift stopte. Het enige geluid in een complete en totale stilte. Hij controleerde de lampjes op het paneel; de lift was gestopt op de tweede verdieping. Maar hier beneden was nog steeds niemand te zien. Hij liep rond de balie. Elke stap die hij deed, kon hij zichzelf horen bewegen. Het geluid van zijn schoenen, piepend op de vloer, klonk als een trein die over de rails door de grote lege zaal reed. Voorzichtig schoof hij de papieren opzij en legde zijn jas op het bureau. ‘Hmm... tijdlijsten, persoonlijke aantekeningen; moet van een van de receptionisten zijn.’

Hij tikte met zijn handen op de computerschermen om de monitoren te activeren. ‘Wachtwoord vereist,’ verscheen er in beeld. ‘Logisch,’ dacht hij teleurgesteld. ‘Kom op jongens, waar zijn jullie allemaal gebleven?’ Verontrust keek hij rond. ‘Geen enkele monitor vertoonde beelden van bewakingscamera’s. Bewakingscamera’s zouden altijd op het scherm zichtbaar moeten zijn. Misschien houdt de beveiliging me ergens anders in de gaten,’ besepte hij. De gedachte dat mensen hem in de gaten hielden, zonder dat hij ze kon zien, zorgde ervoor dat hij zich nog ongemakkelijker voelde. Hij schrok van een nieuw geluid in de liftschacht. De lichten gaven niet aan dat de liften in beweging waren en de deuren bleven gesloten. Toch hoorde hij de kabels weer ratelen. IJzeren kabels die tegen elkaar aan kletterden; echoënd door de schacht zoals het geluid van klokken opzwelt in een kerktoren. Hij huiverde. Ondanks de hitte in het gebouw verscheen er kippenvel op zijn armen. Zodra het gekletter van de kabels was gestopt, kwam de

stilte terug; een angstaanjagende stilte zo benauwend dat Mackenzie niet om hulp durfde te roepen.

1.2

Hij bestudeerde de plattegrond op de muur. ‘Wauw, wat een indrukwekkend schema,’ zei Mackenzie. ‘Meer dan vijftig verdiepingen.’ Van alle genoemde verdiepingen lagen er slechts zeven verdiepingen boven de grond. Blijkbaar was het grootste deel van het gebouw onder de grond verborgen. Wat een geschifte architect, dacht hij. Hij was echter niet op zoek naar architectonische hoogstandjes. Hij bekeek de plattegrond aandachtig. Er was slechts één bedrijfsnaam vermeld. “Sanatan & Associates”, zesde verdieping stond er.

‘Nou ja, in ieder geval ik ben er nu zeker van dat ik de juiste plaats ben,’ dacht hij. Toch werd het onaangename gevoel steeds sterker. Hij twijfelde. Het had geen zin hier, in de verlaten hal, te wachten. ‘Ik kan net zo goed zelf naar de zesde verdieping gaan. Er is hier toch niemand die me tegen houdt,’ dacht hij.

Besluitvaardig drukte hij op de knop van de lift toen plotseling een ander geluid de stilte verstoorde. Mackenzie hield zijn adem in, luisterde aandachtig en probeerde te achterhalen wat hij zojuist had gehoord. Hij was ervan overtuigd dat het van de trap kwam maar het klonk niet alsof er iemand op de trap liep. Het klonk helemaal niet vertrouwd. De griezelige gebeurtenissen begonnen hem onrustig te maken. Het rinkelende belletje dat aankondigde dat de lift was gearriveerd, joeg hem de stuipen op het lijf. ‘Godsamme,’ mompelde hij geschrokken. Trillend keek hij toe hoe de deuren haperend opengingen. Eenmaal geopend was er niets anders dan een lege, gapende lift voor hem. De hete lucht die uit de schacht

stroomde, verraste hem; het was zelfs warmer dan de temperatuur in de lobby. Zou er ergens in het gebouw brand zijn? Hij twijfelde. Het was warm in het gebouw, maar niet extreem heet. Door de hele situatie voelde hij zich met de minuut minder op zijn gemak. Zou hij de lift instappen, of...?

‘Jezus, ik hoop dat dit allemaal deel uitmaakt van een of andere test,’ mompelde hij. ‘Zo niet, dan weet ik niet zeker of ik de juiste man ben voor deze klus.’

Met tegenzin ging hij de lege lift in. De harde bel die waarschuwde dat de deuren dichtgingen, liet hem opnieuw schrikken. Zijn zweterige vingers volgden de indrukwekkende lijst met verdiepingen maar bleven abrupt hangen toen hij het bloed op een van de knoppen zag.

‘Moeten van de receptionisten zijn,’ besloot hij, in een poging kalm te blijven. ‘Eens even kijken, -1, -2, -3..., holy shit, er ligt een hele stad onder dit gebouw.’ Maar hij was niet van plan om helemaal naar beneden te gaan; hij wilde omhooggaan. Hij drukte op de knop voor de zesde verdieping. Een ander ‘pling’ geluid klonk door de lift, gevolgd door het gekletter van de kabels die aangaven dat de lift in beweging was, hoewel het voelde alsof hij helemaal niet bewoog.

‘Soepele lift,’ zei hij, toen de deuren op de zesde open gingen. Weer was de stilte adembenemend. Voorzichtig gluurde hij naar buiten, starend in alweer een lege hal.

‘Hallo?’ durfde hij te roepen. Toen hij nog een keer keek, zag hij het logo van Sanatan; gebroken en verspreid over de vloer. Het leek alsof de deur aan het einde van de gang geforceerd was.

‘Shit, dit ziet er niet goed uit...’

1.3

Mackenzie wist dat hij vroeg of laat uit de lift moest komen. Nerveus ging hij langzaam verder. Op de een of andere manier was hij opgelucht toen hij niemand zag. Het geluid van de liftdeuren die achter hem dichtgingen, lieten hem opnieuw schrikken. ‘Fuck!’ zei hij te hard. Even dacht hij dat hij in het kantoor, achter de kapotte deur, wat gestommel hoorde. Maar niemand reageerde. Hij controleerde de lichten boven de lift. Er was niets gebeurd; de lift bleef op zijn plaats. ‘Godzijdank...’

Behoedzaam stapte Mackenzie over het kapotte logo-bord. ‘Dit moet wel het raarste sollicitatiegesprek ooit zijn,’ dacht hij. ‘In ieder geval het engste.’

Plotseling was het geluid op de trap terug. Mackenzie haastte zich om door de kapotte deur het kantoor in te rennen; overtuigd dat hij niet wilde weten wat er de trap op en neer liep. Hij struikelde naar binnen, draaide zich meteen om en probeerde de deur te sluiten.

‘Ga weg bij de deur,’ hoorde hij de stem van een meisje fluisteren.

Met zijn ogen wijd open van de angst, draaide Mackenzie zich om. Nu pas zag hij de chaos in het kantoor. Het was niet te beschrijven. Geen stoel of bureau leek nog op zijn plaats te staan. Het kantoor was volledig gesloopt. Als vanzelf begon hij ook te fluisteren: ‘Waar ben je?’

‘Blijf daar niet staan,’ herhaalde het meisje. ‘Bukken.’

Verward liet Mackenzie zich zakken. ‘Wat is dit? Een terroristische aanslag? Het maakt geen deel uit van een assessment, toch?’

‘Deze kant op,’ hoorde hij het meisje bevelen.

Op zijn knieën kroop hij door de chaos vooruit in de richting waar hij verwachtte dat hij het mysterieuze meisje zou vinden. ‘Wat is dit voor een freakshow?’ vroeg hij zonder haar te zien.

Zijn hart stond bijna stil toen hij een hand op zijn arm voelde.

‘Stil,’ fluisterde ze.

Opgelucht nu hij wist dat hij door het meisje werd aangeraakt, gebaarde hij met zijn handen: ‘Wat?’

‘Wacht,’ was alles wat ze zei, gevolgd door een vinger op haar lippen, die hem duidelijk maakte op te houden met praten.

Hij ging naast haar zitten. Een bang, zwartharig meisje van zijn leeftijd; ineengedoken achter een omgevalen bureau. Hij wilde haar nog meer vragen, maar ze gebaarde hem om te zwijgen. Ze wees naar de deur.

Mackenzie probeerde voorzichtig om het bureau heen te kijken, maar kon niet zien wat het was dat haar zo bang had gemaakt. Toen hoorde hij het geluid. Hetzelfde geluid dat hij hoorde toen hij in de lege hal wachtte; het kwam van de trap en had hem nu achtervolgd naar de gang op de zesde verdieping.

Het meisje trok hem achter het bureau terug. Opnieuw legde ze haar vinger op haar lippen. ‘Stil!’ zei ze; haar hele lichaam trilde en schokte.

Ze zaten heimelijk te luisteren naar het geluid in de hal; het geluid dat langzaam op hen afkwam. Hij probeerde het geluid te herkennen. Wat bewoog daar in godsnaam? Het klonk als een woeste stier, hoewel een grote kat waarschijnlijk logischer zou zijn. Wat het ook was, het stopte voor de deur. Mackenzie keek naar het doodsbanige meisje; ze luisterden allebei, met ingehouden adem, hoe de deur provocerend langzaam werd geopend. Absoluut geen stier, dacht Mackenzie. Hij wilde haar hand pakken om haar te troosten. Ze wees hem af. Het geluid

klonk als een groot dier, lucht snuivend om zijn prooi te vinden. Toen het geluid dichterbij kwam, greep ze opeens de brandblusser die ze naast haar had staan. Trok de pin eruit; stond op en spoot koolstofdioxide in de richting van het geluid.

Mackenzie hoorde het wezen alleen maar luid en angstig wegvluchten.

‘We moeten rennen,’ zei ze terwijl ze de lege brandblusser weggooidde.

‘Wat was dat in hemelsnaam? Wat is hier aan de hand?’ vroeg Mackenzie doodsbang.

‘Hoe moet ik dat weten?’ riep ze bevend. ‘Ik heb geen idee wat ik zag. Het was net als Jaws op poten. Het... het is groot. En lelijk. Het kwam binnen en slachtte... Het greep een van mijn collega’s.’ Ze trilde nu ze terugdacht aan wat er was gebeurd. ‘We kunnen niet blijven, dat was de laatste brandblusser die ik kon vinden. Nu het weet dat we hier zijn, zal het terugkomen.’

Mackenzie voelde zijn hart te keer gaan. ‘Waar kunnen we naartoe? Is er een veilige plek ergens in dit gebouw?’

‘Buiten,’ zei ze.

Mackenzie keek naar het raam.

‘Echt niet,’ zei ze. ‘Te hoog, dat redden we nooit levend. We moeten de lift nemen.’

‘Bedoel je dat we de hal in moeten? Wat als het... dat... ding daar op ons wacht?’

‘Het is de enige uitweg.’

‘Nou, het was leuk je te ontmoeten...?’

Het zwartharige meisje keek hem onverstoorbaar aan. ‘Doe je mee, of niet?’

‘Dus ik heb de baan?’ grapte Mackenzie.

Het meisje hief haar schouders op en liep weg. ‘Ik ben niet de HR-functionaris.’

Mackenzie keek nog een keer het verwoestte kantoor rond om haar daarna te volgen. ‘Oké, ik ga met je mee. Trouwens, ik ben Hewson. Hewson Mackenzie.’

De verbazing in haar ogen deed hem lachen. ‘Wat? Mijn ouders houden van U2, meer niet.’

Ze knikte met haar hoofd. ‘Dus?’

‘Ze wilden me niet Bono noemen.’

Nu keek ze hem medelijdend en niet begrijpend aan.

‘Je weet wel, Bono, de zanger van U2? Dus in plaats van zijn bijnaam gebruikten ze zijn achternaam als mijn voornaam.’

‘Wat jij wil kerel,’ zei ze. ‘We moeten gaan.’

‘Wacht, ik heb jouw naam niet gekregen.’

‘Nee, dat klopt,’ zei ze lachend en stapte in de lift, ‘Jij hebt Bono’s naam.’

1.4

‘Weet je dit zeker?’ vroeg Mackenzie meer angstig dan bezorgd.

‘Onze enige uitweg is naar beneden,’ zei ze met haar trillende stem.

‘Ja, ik was al bang dat je dat zou gaan zeggen.’ Voordat hij naar binnen ging, controleerde hij snel de lift. ‘Wacht even,’ zei hij. Haastte zich terug naar het kantoor en kwam terug met de lege brandblusser.

‘Gast; dat gaat niet werken,’ zei ze.

‘Het is dit of helemaal niets. We hebben op zijn minst een soort wapen nodig.’

‘Kunnen we nu gaan? Of wil je terug naar binnen om je beautycase nog op te halen?’ zei het meisje.

Mackenzie drukte op de “0”-knop. ‘Naar beneden dan maar,’ zei hij dubbelzinnig.

Hoopvol wachtten ze een paar seconden. Er gebeurde niets.

Hij drukte dezelfde knop nog een keer in.

Er gebeurde nog steeds niets.

In paniek probeerde hij verschillende knoppen; geen van de knoppen werkte. ‘Wat de f...?’ zei hij.

Ze schrokken allebei toen ze het gerammel van kabels boven hen hoorden.

‘Het zit daarboven,’ hyperventileerde ze.

‘Waarom gebruikt het de liftschacht? Wat doet het daar?’

Voordat ze kon antwoorden, viel er een lijk naar beneden. Het ging door het dunne plafond van de lift en eindigde voor hun voeten. Het meisje gilte toen ze naar de resten van een onbekende man keek. Mackenzie trok haar direct uit de lift en sleepte haar terug de hal in.

‘Is hij... Leeft hij?’

‘Kan me niks schelen,’ riep Mackenzie. ‘Maar als jij in leven wil blijven, moeten we vluchten.’

‘Ik ga niet springen,’ huilde ze.

‘We nemen de trap,’ zei hij, wetend dat ze, als ze uit het raam zouden springen, zeker dood zouden vallen. In een reflex pakte Mackenzie de lege brandblusser. Zijn metalen wapen en